

dan Lov, man maatte dog virkelig vente, til Folk døde, og deres Boer vare afsluttede. Nu viser det sig, at de 3 første Kvartaler af 1911—12 bragte godt 3 Mill. Kr., og der er Sandsynlighed eller ikke ringe Mulighed for, at Opgørelsen for det hele Finansaar paa Statsregnskabet vil vise, at de 4 Mill. Kr., som forudsattes, da Loven vedtoges, nu ere indkomme. Man kunde saa vente, at den højtærede Minister vilde have noteret dette med Glæde. At han skulde have tilføjet en Beklagelse over de ikke faa Millioner, som vi i Mellemtiden have tabt ved Omlægningen, vilde jeg nu ikke have forlangt af ham, men en Udtalelse af ham om, at man nu kunde se, at man dog ikke ogsaa paa dette Omraade i 1908 helt havde regnet fejl, vilde egentlig talt ikke have overrasket mig. Jeg synes, at det maatte være en vis Tilfredsstillelse for den højtærede Minister, naar jeg tænker paa hans store Deltagelse i denne Lovgivning den Gang, hvorledes han i Folketinget sagde, at ved Arveskatten vilde der „straks“ indkomme saa og saa meget, nu at kunne sige: det var dog godt, nu kunne I se, at ganske vist varede det længe, men vi fik dog Pengene tilsidst. Men hvad sker saa? I forrige Møde ryster den højtærede Finansminister paa sit Hoved, betegner denne Skat som kapriciøs, upaalidelig og lunefuld og mener ikke at kunne regne med den i den Højde, hvortil den er bleven beregnet! Jeg har villet omtale dette lidt nærmere, fordi jeg synes, at det illustrerer godt de forskellige Stemninger, om jeg saa maa sige, som med Mellemlum besjæle den højtærede Finansminister, og de forskellige Udtryk, som de give sig. Jeg tror nok, at den højtærede Finansminister saa meget lyst paa det den Gang, da han selv erklærede, at vi vare ved den dybeste Nedgangsperiode, medens han paa nærværende Tidspunkt dog virkelig maa siges at se saa pessimistisk paa Sagen, uagtet han erkender, at vi ere i en Opgangsperiode, som først nylig er begyndt, og som han i flere Aar har sagt, vi dog endelig maatte vente. Naar vi saa ikke en Gang diskontere Opgangsperioden i vore sobre Beregninger, men kun medtage det, som vi have set sort paa hvidt for, saa forekommer det mig, at vort Standpunkt maa være ret holdbart, hvis i øvrigt de af mig fremsatte Beregninger og Tal befindes at være rigtige, hvad jeg bestemt haaber paa.

Dalsgaard: Jeg kan indskrænke mig til at anbefale ærede Medlemmer at stemme for det foreliggende Lovforslag. Naar jeg kan dette, skyldes det, at jeg har det Haab, at Lovforslaget under dets senere Gang vil komme til at foreligge i en mere tilfredsstillende Skikkelse end den, hvori det foreligger i Øjeblikket. Endnu vil jeg dog gerne udtale min Glæde over de Meddelelser, den højtærede Finansminister gav i Lørdags om den finansielle Situation, hvoraf det jo fremgik, at den havde bedret sig noget i det forløbne Halvaar, siden Finansministeren forelagde Finanslovsforslaget, som nu er blevet vedtaget, og som gælder for det kommende Finansaar. Det fremgik jo af disse Oplysninger, at den højtærede Finansminister mente, at der nu kunde blive ca. 1 Mill. Kr. at disponere over, dersom Skattelovene fastholdtes uforandrede. Den højtærede Minister udtalte, at han for sit Vedkommende fandt, at denne Million kunde benyttes til at lade Kommunerne beholde det Tilskud, de nu have haft i en Aarrække, saaledes at de beholdt det ogsaa for indeværende Aar, og jeg vil gerne for mit personlige Vedkommende give min udelte Tilslutning til denne Finansministerens Tanke.

Hey: Mine Meningsfæller og jeg angav ved de Udtalelser, som jeg tillod mig at fremsætte ved første Behandling af disse Sager, vor Stilling. Vi have yderligere understreget denne ved de Bemærkninger, der ere gjorte i Betænkningen. Naar vi der have sagt, at vi ikke mente, at man kunde komme udenom at give nogen Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten, medens man paa den anden Side ikke kunde finde, at der var Grund til at tage saa meget som foreslaaet, have vi ikke nogen Anledning til at forandre dette Standpunkt. De Tal, som den ærede Ordfører for Højre (Bransen) her har fremsat, have jo sikkert meget paa sig, men det samme vil man naturligvis kunne sige om den højtærede Finansministers Modbemærkninger, der allerede fremkom ved Sagens anden Behandling. Der er imidlertid den store Forskel mellem disse to Parter, at den ene er den ansvarlige Finansminister, den Mand, hvis Ansvar er ulige større end Ordførerens for en Opposition i Landstinget, hvis jeg tør kalde Højre saaledes i dette Tilfælde. De Tal, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bransen) fremkom med, ere jo byggede paa et Skøn; de ere byggede paa et Skøn, der ønsker at komme til det Resultat, tør jeg nok sige,